

— Ha, 't zelfde wijf, dat aan De Lichte de werktuigen bezorgde.
Een vermomde rover!

— Zo zal het zijn!

— Wreed volk toch! En dat men die boeven niet kan vatten,
is 't ergste! Wat zullen we nogal horen?

Bij troepjes bleven de inwoners al 't gebeurde bespreken.

De klopjacht liep op niets uit. De Lichte was uit de streek verdwenen. Dezelfde dag werd Jacques, de andere gevangene, naar Gent gevoerd. De rovers lieten hem aan zijn lot over. En de schelm werd in verzekerde bewaring gehouden in afwachting, dat de gerechtigheid aan hem vervuld zou worden.

ZES EN ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN BEZWAARD GEWETEN.

Reeds te lang hebben we graaf van Meerdal, zijn brave echtgenote en hun bevallig dochttertje uit 't oog verloren. Na de bange dagen van de kinderroof en de ernstige ziekte der edelvrouw, was 't geluk weer teruggekeerd in het oude kasteel.

In een der bijgebouwen van het slot leefde Hille, de waarzegster, met haar ongelukkige Ebe.

De Zigeunerin ging niet meer buiten, want ze wist dat haar stam naar wraak dorstte.

De rovers vertoonden zich niet meer in de omtrek.

De lezer zal zich herinneren dat de roverkapitein bevel gezonden had naar zijn handlangers, om het kasteel in brand te steken. Dit gebod werd echter niet uitgevoerd.

Toch dacht Jan De Lichte nog aan zijn misdadig plan.

Ongeveer een maand na de ontsnapping te Deinze, had de bandietenhoofdman een vergadering belegd in een bos op twee uren afstand van het kasteel.

Gedurende vier weken hadden de schelmen zich rustig gehouden, om 't gerecht te misleiden door aldus de schijn te geven, dat zij het land verlaten hadden.

In een hol, dat in de grond gegraven was op de genoemde plaats, sleten ze nu hun dagen.

Vele benedeleden toonden zich niet meer. Een vijftiental leefden nu te samen, anderen stonden nog wel in betrekking met hun kapitein, doch hadden zich als schijnbaar eerlijke mensen in de omliggende dorpen gevestigd. Enkelen waren naar het buitenland gevlucht.

Op zekere avond sprak De Lichte:

— Mannen, ons geld is op.

— We moeten er ander zoeken! klonk het antwoord.

— We zullen ons oud leventje herbeginnen, natuurlijk met meer voorzichtigheid. We staan zwakker dan vroeger. Vele kameraden zitten opgesloten, en hebben wellicht meer geklapt, dan voor ons veilig is.

— Die lafaards! riep er een.

— Beschuldig hen niet, hernam De Lichte. 't Is te hopen, dat wij nooit de folteringen der pijnbanken te verduren zullen krijgen. Maar luistert, 'k heb een plan gevormd.

— Bravo! bulderden de bandieten.

— Ik heb nog een eitje te pellen met de graaf. Ge kent de graaf wel? Wij noemden hem zo, toen hij nog in ons midden leefde. Nu is hij een echte graaf geworden. Maar hij handelt niet schoon tegenover zijn vroegere kameraden.

— Hij heeft de gevangenneming van menige makker op 't geweten, viel de Poeldenier in.

— En hij loert nog op ons! verzekerde de schipper.

— Wel, wij moeten hem tonen, dat wij hem niet vrezen, hernam de kapitein.

— Hoe? vroeg een ander.

— Eerstens, door zijn geldkas te ledigen. 't Schijnt dat ze beter gevuld is, dan die van zijn schoonvader. Dan, door het kasteel in brand te steken.

— De rode haan! spotte men.

— Ja, de rode haan, vervolgde De Lichte. Lustig zal hij kraaien op zijn dak.

— En wanneer?

— We zullen onze maatregelen goed nemen en dus niet overijld handelen.

— We hebben geld nodig.

— Mijn keel is gebarsten en gespleten van droogte.

— Mannen, we moeten onze zaak overleggen, ik herhaal het u. 't Is nu Dinsdag. Zaterdag zullen wij onze slag slaan.

— 't Is te laat!

— Ben ik kapitein, ja of neen? vroeg de hoofdman driftig wordende.

— Maar er moet geld zijn.

— Wilt ge geld winnen en uw kop verliezen? Dan zijt ge ver vooruit, hein!

— De kapitein spreekt wijs, sprak de Poeldenier.

— Ja, ja! riepen de anderen, uitgezonderd enige ongeduldigen.

— En moeten wij tot Zaterdag met de armen over elkaar zitten? vroeg een der laatsten.

— Wat mij betreft, ge moogt u gerust aan een boom ophangen, taterbol! antwoordde De Lichte op boze toon.

De rovers lachten luid.

— Zwijg, Rombout, zeiden ze tot de onwillige. Ge zijt altijd te

« Men heeft gezegd, dat Mie in Mechelen rondzwalkt. » (Blz. 550)

haastig. 't Zal nog eens uw dood wezen.

— Van nu tot Zaterdag kunnen we getweën of gedrieën uitgaan, hernam de overste. Maar 'k verbied u een stuk uit te halen binnen een ronde van minstens vier uren. Goed verstaan? We moeten zorgen, dat onze aanwezigheid hier verborgen blijft. Wilt ge stelen, trekt dan naar de omtrek van Gent, naar 't land van Waas, naar West-Vlaanderen, zo ge wilt.

— 't Is aan de achterdeur, merkte dezelfde koppigaard van daar straks op.

— Ge laat uw tong te ver uit uw mond hangen, melkbaard, zei de hoofdman. Sa, dat moet gedaan zijn.

— Mag ik mijn gedacht niet meer zeggen, misschien?

— Neen! tierden alle aanwezigen.

— Ge zijt een dwaaskop, voegde de schipper er bij.

— Dan trek ik er uit.

— Neen! Ge blijft hier! beval De Lichte. Wilt ge voor verrader spelen? 'k Bezie u al lang met een kwaad oog.

Rombout stond op.

— Mannen, sprak hij, de kapitein gebruikt ons als zijn slaven.

— Leugenaar, ge wilt verdeeldheid onder ons brengen! siste de bandietenbaas.

— Neen, maar ik wil vrij zijn.

— Ge hebt mij trouw gezworen. Schending van uw eed wordt met de dood gestraft.

— Ik lach met uw bedreigingen!

— Maak u gereed. Wij vechten! Een van ons moet verdwijnen, bulderde de overste, die weer een vlaag van razernij had.

Hij greep de jongeling bij de schouders en smakte hem tegen de muur.

Rombout trok zijn mes en vloog op zijn aanrander toe. Eer De Lichte op die aanval voorbereid was, ontving hij een felle steek in de arm. Dol van woede omstrengelde hij zijn tegenstander en neep de ongelukkige de keel toe. Vervolgens droeg hij zijn slachtoffer naar boven.

Sprakeloos hadden de mannen dit toneel aanschouwd.

Na een wjl keerde hun ellendige hoofdman terug, kalm zeggende:

— Rombout is een lijk. En wie de bende nog wil tegenwerken, zegge 't maar. 't Is de eerste keer niet, dat ik met eigen hand een eedschender vermorzel!

De mannen zwegen.

— Raymond en Dries, gaat hem begraven, gebod de gewetenloze schurk tot twee jongeren, die onmiddellijk gehoorzaamden.

Raymond was nog een knaap schier. De ongelukkige telde slechts achttien jaren. Zoon ener weduwe had hij de raadgevingen zijner brave moeder in de wind geslagen, was in slecht gezelschap verdoold,

kwam van kwaad tot erger en diende nu sedert korte tijd bij de bandietenbende.

— Wreed nietwaar, Dries? sprak hij klappertandend tot zijn maat, toen beiden bij het lijk van hun gezelschap stonden.

— Al te wreed, antwoordde de ander. Waarom hield hij ook zijn mond niet? Jan De Lichte rekent al even weinig het leven van een mens als dat van een venijnig dier. Daar ligt de arme bloed nu.

— Helaas, vijf minuten geleden leefde hij nog. 'k Wilde dat ik honderd uren van hier zat.

— Zwijs, moest de kapitein ons horen, de anderen zouden ons ook begraven! Laten wij maar rap een kuil delven.

— Staat ge daar nog te babbelen! tierde de woesteling die juist zijn hoofd door de opening van het hol stak. Doet wat ik u zeg en neemt een voorbeeld aan de gestrafte. Als ge voor rover spelen wilt, is 't in de eerste plaats van gehoorzaam te zijn!

De jongelingen talmde niet langer. Een kwartier later was De Lichte's rampzalig slachtoffer begraven. Schrikkelijk einde van een schrikkelijk leven!

De rovers legden zich te slapen. Raymond kon geen oog sluiten. Allerlei gedachten bestormden hem. Zijn geweten beschuldigde hem. Ha, hoe vervloekte hij in dit ogenblik zijn zonden, zijn ongehoorzaamheid jegens zijn moeder, zijn afdwalingen op de slechte wegen, de omgang met verdorven vrienden!

Hij vreesde De Lichte, sidderde reeds als de barbaarse kapitein hem aanblikte. Ontvluchten! Hij durfde niet!

En dan dacht hij aan Rombout, met wie hij deze morgen nog gesproken had en die nu in de schoot der aarde lag.

Verder kwam hem de tocht van Zaterdagavond voor ogen, de aanval op van Meerdal's slot. Hij zou mede helpen aan 't ongeluk van de weldoeners zijner ouders. Immers toen vader onbekwaam was tot werken, door een ongeval, verscheen de gravin als een engel van weldadigheid in de armzalige hut. En na vaders dood had ze moeder bijgestaan.

En ondankbaar zou hij mede werken aan de verdelging van 't geluk dier braven!

Ook zijn moeder kwam hem voor de geest. Waar was ze nu? Men had hem verteld, dat ze reeds sedert weken haar woning verlaten had en wenend en jammerend 't bos was ingelopen!

Raymond werd angstig, wentelde en woelde op zijn stroleger en, ten prooi aan de hevige kwellingen van een ontwaakt geweten, wachtte hij op de morgen.

**
*

Eindelijk rezen de rovers op. Na een sober ontbijt werden plannen gemaakt.

— Simon, gaat ge met mij mee? vroeg De Lichte.

— Waarheen?

— Naar Mechelen. Men heeft gezegd dat Mie in die stad rondzwalkt en ik wil weten, wat het wijf daar zoal uitvoert.

— De baas kan zijn wederheft niet vergeten, gekte de schipper.

— 'k Wilde, dat ik haar nooit ontmoet had. Zwijg van die vrouwen, als men ze wat kort aan de kant gezet heeft! Denk aan Fira! En juist daarom moet ik Mie's gangen nagaan.

— Dan trekken we samen weg, zei IJzeren Simon.

Ook de anderen kozen hun maat. Sommigen zouden zich naar Gent begeven, enkelen naar Kortrijk, kortom ieder bepaalde de streek, waar de schelmerijen gepleegd zouden worden.

— Donderdagavond hier vergadering! gebood de hoofdman. Dat elk eens op het kasteel peinze. Dan kunnen wij de zaken bespreken!

— En wie houdt hier de wacht? vroeg de Poeldenier.

— Raymond, antwoordde de kapitein. En zorg, dat ge uw taak goed vervult. Ge kunt Snelloper altijd vinden in «'t Vliegend Hert». Ge weet die herberg staan, nietwaar?

— Ja, kapitein.

— Moest ge mij iets te melden hebben, verwittig dan Snelloper en zeg hem, dat hij mij kan vinden te Mechelen bij Trien Pardoën.

— Dus de baas heeft ook kennissen in gindse stad? vroeg de schipper lachend.

— Trien Pardoën is een verheelster, vertelde de schurk. We mogen haar geheel vertrouwen. Ze zal mij ook wel inlichtingen geven over Mie.

Eensklaps weerklonk een langgerekt gefluit.

— Bezoek! riepen allen.

Weldra verscheen een jong meisje in het hol.

— Dag, Annette, groette De Lichte. Welk nieuws? vroeg hij de deerne onder de kin strelende.

— Janneken de Zanger werd gisteren bijna gegrepen te Oude-naarde.

— Hij is toch ontsnapt?

— Ja; hij was aan 't zingen op de Markt toen vier schoutsknechten op hem afkwamen. Hij liet zijn pak met liedjes in de brand en vluchtte in een herberg. Hij liep naar boven, klom door het dakvenster en kroop door de goot. Vier huizen verder verdween hij op een hooizolder, daalde langs de ladder af en verstak zich in een voerhooi. Een kwartier later reed de wagen weg en zo geraakte de slimmerik ongemerkt de stad uit. Onderweg liet hij zich vallen, gisteravond kwam hij t' onzent en vertelde alles.

— En waar is hij nu?

— Vannacht trok hij weg, zonder zijn adres achter te laten.

— Janneken is rapper dan ik dacht! riep de Poeldenier lachend. We zullen hem nu wel spoedig hier zien. Maar 't is uit met liedjes zingen.

— We zullen hem niet meer zien, beweerde de kapitein. Ik ken Janneken. Hij trekt 't land uit, geloof het maar. Is Snelloper nog in 't Vliegend Hert? vroeg hij aan 't meisje.

— Ja.

— Zeg dat hij er blijft tot Donderdagavond. Dan moet hij hier komen, want we hebben vergadering. Goed begrepen, nietwaar?

— Ja, kapitein, ik zal de boodschap overbrengen.

— Opperbest. Is er nog iets?

— Ja, ik weet nieuws van Raymond's moeder. Ze is opgesloten in het zothuis te Aalst.

— Wat zegt ge! kreet de jongeling.

— Verschrikt ge daarvan zo, manneke? vroeg de hoofdman op ruwe toon. Zij, die in de bende dienen, hebben hun ouders vergeten! Raymond durfde niets meer te zeggen.

Annette vertrok. Weldra gingen ook de rovers heen.

De waker bleef alleen achter.

— Weg! mompelde hij. Mijn besluit staat vast. Eerst ga ik naar Aalst en Jan De Lichte ziet me nooit meer terug.

ZEVEN EN ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

SMARTELIJK WEDERZIEN.

Raymond stond voor het sombere stadsgebouw, waarin de krankzinnigen opgesloten waren.

— Wat moet ge? vroeg de portier, toen de jongeling het ijzeren hek geopend had.

— Ik kom mijn moeder bezoeken.

— Hebt ge een toelatingsbewijs?

— Neen.

— Blijf dan maar buiten.

— Ik ben van zo ver gekomen.

— 't Kan waar zijn, maar zonder papier komt ge niet binnen, antwoordde de deurwachter bars.

— Waar moet ik dat bewijs halen?

— Waar het te krijgen is. Trek maar rap door; ik heb wel wat anders te doen dan nieuwsgierigen te woord te staan.

— Maar ik zweer u, dat mijn moeder hier binnen is, riep Raymond half wenend.

— Gaat ge zelf buiten of moet ik u aan de deur werpen, brutale vlegel?

De jongeling tastte in de zak en toonde een geldstuk.

Het gelaat van de portier verhelderde.

— 't Is weinig, zei hij.

— Hier hebt ge vier maal zoveel, alles wat ik bezit. Mag ik nu binnen?

— Wie is uw moeder?

— De weduwe Ammens.

— Ga door die gang en vraag ginder naar de cel uwer moeder.

Angstig stapte de jongeling verder. Halverwege stond een deur open. Raymond zag naar binnen, doch verbleekte.

Daar aanschouwde hij krankzinnigen, die wild hun zware ketenen rammelden. Anderen gilden of braakten verwensingen. Sommigen zongen en lachten.

En in dit verblijf was zijn moeder! Door zijn schuld! De ongelukkige gevoelde zich wanhopig. Met moeite sleepte hij zich verder. 't Was of zijn keel dicht geschroefd werd; 't scheen of hij zelf 't verstand verliezen zou.

Een man kwam op hem af.

— Weet ge waar de weduwe Ammens zich bevindt? vroeg Raymond beleefd.

— Ik ben keizer, antwoordde de ander. Ik zal u mijn veldheer maken. Samen zullen we alle koningen en prinsen bevechten, nietwaar?

De jongeling sidderde. Die rampzalige was zelf van zijn zinnen beroofd. Maar omdat hij niet gevaarlijk was, mocht hij vrij rondlopen.

Eensklaps weerklonk een doordringend gegil.

Raymond deinsde diep ontsteld achteruit.

— Dat is Marie, die zo schreeuwt, vertelde de man. Ze krijgt van de zweep, omdat ze kwaad gedaan heeft. O, die Marie is zo boos! Als ik keizer ben, zal ik haar doden. Ze handelt altijd slecht.

Een bewaker verliet een cel.

De jongeling richtte zich tot hem.

— De weduwe Ammens, zie daar aan 't eind. Doe de deur maar open. Ge moet haar niet vrezen, want ze is doorbraaf. 't Mens zal spoedig uit haar lijden verlost worden.

— Is ze ziek? vroeg Raymond met kloppend hart.

— Ja. Bovendien, de gezonden worden hier rap krank. Nu, vrouw Ammens kan niets beters verlangen dan de dood. Toen ze hier gebracht werd, was 't ellendig met haar gesteld. Zelden heb ik zulke zinneloze gezien.

De waker vermoedde niet, dat elk zijner woorden een dolksteek was in 't hart van de bezoeker.

Over al zijn leden bevende trad Raymond de aangeduide cel binnen.

Starogend bleef hij staan. Hij moest tegen de wand steunen om niet te vallen. Zijn moeder, een schim van wat ze eens was! Haar ogen glinsterden van een onnatuurlijk vuur. De haren waren kort afgesneden. Op het bleek en mager gelaat, was de stempel van

de waanzin gedrukt. De dunne, afgeteerde vingers eindigden in lange en scherpe nagels.

De rampzalige vrouw was in lompen gehuld. Rond haar middel had men een keten gebonden die met een ijzeren ring aan de muur vast hing.

— Ik zal braaf zijn, sla mij niet, kreet de zinneloze, toen ze de gestalte van haar zoon bemerkte. Zie, ik roer me zelfs niet meer.

Raymond kromp ineen van smart.

— Moeder, sprak hij aarzelend, moeder!

— Wie roept daar?

— Moeder, ik ben het, uw kind, Raymond.

— Ha, ha, Raymond! Mijn zoon is dood. Ze zeggen dat hij opgehangen is, maar ze liegen. Ik heb hem zelf gewurgd, toen hij op mijn schoot speelde, want een waarzegster voorspelde mij, dat mijn kind zou opgroeien voor 't schavot. Toen ben ik gek geworden. Voor straf zit ik nu hier. Maar Raymond is toch niet op 't schavot gestorven. Hij verblijft nu in de Hemel.

— Moeder, kent ge mij niet meer?

De jongeling deed enige stappen nader.

De zinneloze drukte zich tegen de muur.

— Weg! kreet ze, laat mij met rust. Ik ben immers braaf. 'k Zal nooit meer roepen, nooit meer!

— Moeder, hernam Raymond nog een schrede voorwaarts gaande.

De vrouw wierp het stro boven haar hoofd, en wilde zich onder haar leger begraven.

— Sla mij niet! smeekte ze wenend.

— Moeder! moeder! ik ben Raymond.

— Raymond is dood.

— Neen, moeder, hij staat hier voor u.

De weduwe hief haar hoofd op en zag haar zoon met een verdwaasde blik aan.

— Raymond was zo groot niet.

— Moeder, ik ben lang weg geweest.

— Ja, Raymond is van huis gelopen. Maar 't is niet waar, hij stierf niet aan de galg.

— Ik ben niet dood. Ik sta hier levend voor u en kom u om vergiffenis smeken.

— Wil men u ook aan de muur binden?

— Moeder, kom, wij keren naar onze oude woning terug, bij het kasteel van graaf van Meerdal.

— Ha, de gravin van Meerdal is braaf. Ze zal komen om mij eten te brengen en betere kleren. Dan mag ik deze vuile voddën afleggen. Ze wil ook mijn zoon bekeren.

— Moeder, ik heb mij al gebeterd; ik zal een braaf kind zijn. Ach, zie mij aan!

Raymond waagde het nu, tot vlak bij het stroleger te gaan. Maar de weduwe slaakte een luide gil, rammelde haar ketens en kreet angstig:

— Sla mij niet! Ik ben toch braaf!

Een bewaker trad binnen.

— Wat betekent dat hier? vroeg hij bars. Komt gij de zinne-loze tergen?

— Ze is mijn moeder, maar kan mij niet herkennen, antwoordde Raymond op treurige toon.

De vrouw zag schuw naar beide mannen.

— Weduwe Ammens, sprak de oppasser.

— Ja, zo heet ik, antwoordde de waanzinnige.

— Uw zoon is hier.

— Neen! neen! hij is mijn kind niet. Jaag hem weg, hij komt mij slaan.

— Moeder! kermde de ongelukkige jongeling.

— Ik ben uw moeder niet, Raymond is dood, maar hij stierf niet aan de galg. Zij, die dat zeggen, zijn gemene leugenaars.

— Al verloren moeite, zei de bewaker tot de bezoeker. In uw plaats zou ik maar heengaan. Ge zult haar toestand verergeren.

Met een onbeschrijfelijk weemoedige blik op zijn moeder, verliet de rampzalige zoon de cel.

Ach, hoe vervloekte hij zijn slechtheid! Helaas! 't was te laat.

— Uw schuld! zo donderde het daar binnen. Gij hebt uw moeder daar gebracht door uw slecht gedrag. Ge zijt de oorzaak van haar lijden, van haar waanzin.

Wankelend verliet de diepgeschokte jongeling de lange gang.

De portier fluisterde hem in 't oor:

— Maak u maar rap uit de voeten. Ge zijt mild geweest en daarom wil ik u niet verraden.

— Lever mij over aan 't gerecht! Ik heb de vreselijkste dood verdiend! barstte Raymond in hevige wanhoop los. Ontmasker mij, ik wil mijn kwaad boeten.

— Verlaat het land en beter u. Ik wist, dat de zoon der weduwe Ammens met de rovers heult.

— Ja, leid mij naar 't gevang.

— Neen, ik wil niet. Ge zijt nog jong, bekeer u!

Wankelend ging de ongelukkige verder.

— Ik heb nog een plicht te vervullen en dan geef ik mij in de handen der overheid. Graaf van Meerdal moet gewaarschuwd worden. Zonder uitstel ga ik naar het kasteel. Moeder, moeder! Ach, waarom werd ik geboren? Vervloekt ben ik, vervloekt om mijn schrikkelijke zonden!

Uit het bezoek, dat Raymond aan zijn krankzinnige moeder bracht, vernamen wij, dat de rampzalige vrouw aan een keten was vastgebonden.

Het zal de lezer allicht verbazen uit ons verhaal te vernemen, dat de krankzinnigen in vroeger tijd alles behalve als zware geesteskranken werden behandeld.

Eeuwen lang heeft men inderdaad, al naar de tijdsgeest, de zinneloozen als bezetenen beschouwd, en hen aan allerlei vreemdsoortige behandelingen onderworpen, waaronder de duivelsverbanning een voorname plaats innam. Werd deze niet met goede uitslag bekroond, dan werden de zieken gekastijd en dikwijls als heksen verbrand.

In later tijd sloot men de erge krankzinnigen op in dolhuizen of in annexen van gevangenissen, tegelijk met misdadigers en pestlijders. Zij werden opgesloten in vertrekken, nauw, vuil, vunzig, zonder lucht en zonder licht, aan ketens vastgelegd in hollen waarin men aarzelen zou wilde beesten op te sluiten. Men gebruikte daarbij ijzeren halsbanden, ijzeren lendenbanden, ijzeren hand- en voetkluijsters. De ongelukkigen werden dan met allerlei dwangmiddelen behandeld.

De onrustige krankzinnigen werden reeds thuis, als misdadigers, geboeid en aldus naar het dolhuis overgebracht. Dit gebeurde gemeenlijk op weinig zachtzinnige wijze, zodat de ongelukkigen nog lange tijd daarna aan handen en armen littekens vertoonden.

Medelijden kende men met de rampzalige slachtoffers van geestesverduistering in die tijden allerminst. In zekere gewesten begaven velen uit het volk zich op derde Paasdag naar het Dolhuis om zich aldaar ten koste van de krankzinnigen te vermaken, door dezen te tergen en woest te maken. Vandaar dat derde Paasdag ook « Paasdol » werd genoemd.

Men ging daarbij zelfs zover, dat de Regenten van het Dolhuis op Paas-Maandag, op Paas-Dinsdag en ook op andere dagen de menigte tegen betaling van een inkomgeld toelieten.

Wij schreven reeds, dat deze bezoeken aanleiding gaven tot bespotting en kwelling van de ongelukkige zielszieken. Het krankzinnigengesticht werd tot een beestenspel verlaagd. Op Paas-Maandag was er kermis. Het bezoek aan het Dolhuis werd een attractie van het kermis-programma. Men kan zich gemakkelijk voorstellen in welke mens-onterende tonelen deze bezoeken ontaardden.

EEN ERNSTIGE WAARSCHUWING.

Er was bezoek op 't kasteel van graaf van Meerdal. Buurman Wellens, de onverbeterlijke pocher, zoals de lezer zich zal herinneren, zat op zijn gemak in een wijde zetel.

— En hoe gaat het nu met uw dochter Dorothea? vroeg de gravin op een toon van oprechte belangstelling.

— Och, vandaag minder, morgen wat beter, zo op en af. Was ze maar wat sterker, 'k reisde eens met haar naar de heerlijke gewesten van Italië of Spanje, waar 't klimaat liefelijker is dan bij ons. Maar 'k vrees, dat ze bezwijken zou voor het einde van die lange tocht.

— We willen 't beste maar hopen van onze lucht en onze zon, zei Godfried.

— Mijn voorouders bezaten ginder een lusthof, opzettelijk gebouwd voor de zwakken onzer familie, snoefde Wellens. Zodra ge mijn slot — hij zei mijn slot ofschoon van Meerdal het gekocht had — met een bezoek vereert, zal ik u de afbeelding tonen van een mijner overgrootmoeders, die ginds volkomen genezing vond. Een beroemd schilder, wiens stukken de belangrijkste kerken van Europa sieren, heeft haar portret gemaakt. En als ge dat beziet, zoudt ge niet zeggen, dat mijn overgrootmoeder eens een wassen beeld geleek.

Wat moest het echtpaar hierop antwoorden? Gelukkig ratelde de oude heer voort:

— Die lusthof werd vernield tijdens een volksoproer. Ik zou een nieuwe laten bouwen, zo Dorothea tegen de verre reis kon. Maar nu valt er niet aan te denken.

— 't Schijnt, dat men in de laatste dagen weer verdachte kerels in de omtrek gezien heeft, zei de heer des huizes, om het onderwerp te veranderen.

— Ik kan het u stellig verzekeren! riep Wellens levendig. Eergisteren deed ik de ronde in mijn bossen, om na te gaan of mijn personeel zijn plichten getrouw vervult. Eensklaps bemerkte ik een haveloze landloper. Hei maat! schreeuw ik met donderende stem, wat komt ge hier verrichten?

De boef keert zich om, staart me verschrikt in 't gelaat en kiest het hazenpad. Jammer, dat mijn versleten onderdanen, mijn zwakke benen, mij niet toelieten de fielt te achtervolgen. Anders zat er nu een rover achter de grendels, want dat de schelm tot de bende van die seigneur De Lichte behoort, lijdt geen twijfel.

— Moest ik meer berichten vernemen van de tegenwoordigheid der bende, dan zal ik 't gerecht te Aalst waarschuwen.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN

Nr 46

EERSTE JAARGANG

17 AUGUSTUS 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, **ANTWERPEN**

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

Men heeft mij gezegd dat Mie te Mechelen rondzwalkt. (Blz. 464).

Ook de anderen kozen hun maat. Sommigen zouden zich naar Gent begeven, enkelen naar Kortrijk, kortom ieder bepaalde de streek, waar de schelmerijen gepleegd zouden worden.

— Donderdagavond hier vergadering! gebod de hoofdman. Dat elk eens op het kasteel peinze. Dan kunnen wij de zaken bespreken!

— En wie houdt hier de wacht? vroeg de Poeldernier.

— Raymond, antwoordde de kapitein. En zorg, dat ge uwe taak goed vervult. Ge kunt Snellooper altijd vinden in « 't Vliegend Hert ». Ge weet die herberg staan, nietwaar?

— Ja, kapitein.

— Moest ge mij iets te melden hebben, ver-

wittig dan Snellooper en zeg hem, dat hij mij kan vinden te Mechelen bij Trien Pardoën.

— Dus de baas heeft ook kennissen in gindsche stad? vroeg de schipper lachend.

— Trien Pardoën is een verheelster, vertelde de schurk. We mogen haar geheel vertrouwen. Ze zal mij ook wel inlichtingen geven over Mie.

Eensklaps weerklonk een langgerekt gefluit.

— Bezoek! riepen allen.

Weldra verscheen een jong meisje in het hol.

— Dag Annette, groette De Lichte. Welk nieuws? vroeg hij de deerne onder de kin streelende.

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489